

P R Æ F A T I O.

utrisque posterior. Sin dicatur non $\chi\acute{\omega}$ (per superscriptum spiritum,) sed $\chi\acute{\omega}$, per Apostrophum notam (ut contractionis indicium) scribendum: At saltem aspiratio consonæ χ . (ex κ factæ, propter aspirationem vocis i .) totam vocalem ω præcedit, ex α & o conflatam. Adeoque, ut spiritus (intermedius) præfigi, sic (intermedia) vocalis suffigi poterit (si ita videbitur) vocali, extremarum crasi factæ: Metathesi non absurda. Cum *Wintertono* sentit, multo antiquior (utpote sub Augusti tempora) Tryphon Grammaticus (filius Ammonii, qui Aristarcho in Schola Alexandrina successit; quod notat ex Varrone Servius MS. de octo part. orat. in Bibliotheca Coll. Magd. Oxon.) in excerptis $\omega\epsilon\iota\ \pi\alpha\delta\acute{\omega}\nu\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\omega\nu$ (apud H. Stephanum, & Scapulam.) Quippe ($\sigma\upsilon\nu\alpha\lambda\omicron\iota\phi\iota\omega$ exponens,) ex $\kappa\alpha\iota\ \epsilon\gamma\omega$, per *thlipsin* & *crasin* factam dicit $\kappa\alpha\iota\gamma\omega$. Ut serius cœperit hoc *iota* subscribi, post Tryphonis tempora.

Ob similem rationem; in Aoristo $\epsilon\phi\lambda\omega$ (à $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$, $\phi\alpha\nu\acute{\omega}$.) & horum similibus, de quibus variant Authores, accuratissimique Typographi, (nunc $\epsilon\phi\eta\nu\alpha$ per *iota* subscriptum, nunc absque illo $\epsilon\phi\lambda\omega$ scribentes;) ego illud *iota* potius omitendum censeo; quoniam *iota* Præsentis $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$, jam ante fuerat deperditum in Futuro $\phi\alpha\nu\acute{\omega}$, à quo (non à Præsentis) Aoristus immediate formatur. Similiterque $\epsilon\zeta\eta\rho\tau\alpha\iota$, $\epsilon\zeta\eta\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\theta\iota$, potius scribo, quam $\epsilon\zeta\eta\rho\tau\alpha\iota$, $\epsilon\zeta\eta\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\theta\iota$. quoniam in Futuro Activo $\epsilon\zeta\alpha\rho\acute{\omega}$ (sive ab $\epsilon\zeta\alpha\rho\omega$ sit, sive ab $\epsilon\zeta\alpha\rho\epsilon\omega$) *iota* non habetur; adeoque nec in $\epsilon\zeta\eta\rho\epsilon\alpha$, $\epsilon\zeta\eta\rho\mu\epsilon\alpha$, $\epsilon\zeta\eta\rho\tau\epsilon\alpha$, $\epsilon\zeta\eta\rho\theta\eta\nu$, $\epsilon\zeta\eta\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\theta\iota$, & horum similibus.

In aliis vocibus, ubi deest in his codicibus *iota* subscriptum (quod sæpenumero contingit,) suppleo ex analogia linguæ. Idemque intellige de accentibus sive omisissis, sive perperam positis, aliisque mendis graphicis.

Nec tamen susceperim, sic omnia in tuto esse; quin, vel mea, vel typothetarum incuria, nonnunquam sit erratum. Neque mihi quidem semper satisfacio. Verbi gratia, in voce $\alpha\nu\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$, (quæ sæpius recurrit,) codices (tantum non invitatus) sequor. Quippe, apud Euclidem (harum rerum magistrum) separatim scribi debere puto; $\alpha\nu\acute{\alpha}\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu$, hoc est (ut ex Platone interpretatur Hen. Stephanus ad vocem $\alpha\nu\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$.) $\alpha\nu\acute{\alpha}\ \tau\ \alpha\nu\tau\omicron\nu\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu$. Estque Adverbialiter usurpatum, (adeoque

cum quovis casu, genere, aut numero;) neque memini an unquam occurrat apud Euclidem $\alpha\nu\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$ Adjective usurpatum; nescio, an apud Archimedem aut alios Græcos Mathematicos, nisi cum nuperorum Typographorum incuria id contigerit, quod non nego factum esse. Et quamquam non negaverim quin conjunctim scribi posset (ut $\epsilon\delta\delta\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$, $\mu\epsilon\nu\omicron\nu\theta\epsilon$, $\epsilon\zeta\alpha\rho\chi\eta\varsigma$, $\epsilon\nu\tau\eta\nu\theta\epsilon$, aliaque innumera;) scribendum tamen tunc foret, $\alpha\nu\alpha\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\nu$ (penacutum, non antepenacutum,) quoniam in hujusmodi vocum (non encliticarum) connexionibus, retineri solet accentus posterioris vocis; quomodo & $\alpha\nu\alpha\mu\epsilon\sigma\sigma\omicron\nu$, $\alpha\nu\alpha\mu\epsilon\rho\theta\iota$, scribuntur (eodem Stephano referente, ad vocem $\alpha\nu\acute{\alpha}$.) Idem dixerim de $\alpha\nu\alpha\pi\acute{\alpha}\lambda\iota\nu$, quod tamen $\alpha\nu\acute{\alpha}\pi\alpha\lambda\iota\nu$ scribi solet. Vox $\kappa\rho\iota\nu\alpha\iota$ (quæ aliquoties occurrit) codicum alii scribere solent $\kappa\epsilon\lambda\iota\nu\alpha\iota$, alii $\kappa\epsilon\lambda\iota\nu\alpha\iota$. Ego posterius retineo, quod hic habeam, pro vocali longa; quippe horum Aoristorum penultimas longas esse, docent Grammatici, etiam cum penultima Futuri brevis est, ut $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$, $\phi\alpha\nu\acute{\omega}$, $\epsilon\phi\lambda\omega$. Contra vero, $\delta\epsilon\kappa\nu\eta\omega\iota\alpha\iota$ retineo, ubi codicum alii $\delta\epsilon\kappa\nu\eta\omega\iota\alpha\iota$ habent; quia sic scribi solere video Infinitivos verborum in $\mu\iota$. Sed singula prosequi, neque animus est, neque opus.

Literas numerales, ubi occurrunt, nonnunquam in voces integras commuto; nonnunquam retineo: & quidem, pro cardinalibus, linea recta superne notatas; pro ordinalibus, virgula notatas quæ pingi solet accentus acutus, (sic utique in MSS. notari sæpe video:) adeoque $\alpha\lambda\acute{\epsilon}\epsilon$, pro $\alpha\lambda\acute{\epsilon}\ \pi\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon$; sed $\epsilon\pi\iota\ \gamma'$, pro $\delta\eta\mu\tau\epsilon\iota\tau\omega$; atque in aliis similiter: (sicubi alias occurrit, mendum est:) in notis tamen (quoniam id semper apponere, in literis minutioribus, typothetis incommodum fore deprehendi,) lineolam superne ponendam omisimus, sed quam Lector quasi appositam intelligat.

Interpunctiones quod spectat; cum fuerint sæpenumero, (in omnibus his codicibus,) vel omisissæ, vel perperam positæ, (adeoque, aut nulli usui, aut etiam incommodo, futuræ;) eas pro arbitrio immutandi libertate usus sum, & sic restituendi, ut (quam potuerim) sensui dilucidando maxime inserviant. Quæ quidem non parvi laboris res erat: Quippe in locis innumeris, ubi interfectionum puncta vel omnino deerant, vel (quod pejus est) erant perperam & confuse posita; haud facile conjectu fuit (præsertim in

in longie
plenis, n
quodque
Cumqu
thodis ut
certas hui
dicio mul
nulla cum
aliter qu
cerim; q
paucis die
Integra
(quam vo
qui dubite
rimum, li
va senten
sic adhaer
tur; quo
ut sensum
saltem mi
rus sit.
Ubi au
distribuen
singula in
res particu
distribuen
textu, sæ
sum, pri
ori pau
las, mino
nori; &
rum pem
ubi occu
ea quæ
distincta
acte) int
interstine
fulæ pri
Majus
quam C
sequente
mascula
Græcis)
punctum
hoc, maj
omnium
nisi cum
ragraphi
jussu
Ob h
vox con
distinck
dat, sive
puncto
con for
que, v
oculo